U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, proti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 7 As 241/2017 - 13, ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 196/2017 - 9, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 242/2017 - 13, ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 As 224/2017 - 11, ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 229/2017 - 10, ze dne 10. 8. 2017, č. j. 2 As 286/2017 - 11, ze dne 10. 8. 2017, č. j. 2 As 284/2017 - 11, ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 As 200/2017 - 10, ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 198/2017 - 9, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 7 As 266/2017 - 15, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Brně ze dne 8. 12. 2017, č. j. 29 A 249/2017 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal žaloby proti v záhlaví označeným usnesením Nejvyššího správního soudu vydaných v řízení o kasačních stížnostech podaných žalobcem proti usnesením Krajského soudu v Brně, Krajského soudu v Ostravě a Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v Brně shora uvedeným unesením (dále jen „napadené usnesení“) spojil věci vedené u něj pod sp. zn. 29 A 249/2017, sp. zn. 29 A 257/2017, sp. zn. 29 A 258/2017, sp. zn. 29 A 259/2017, sp. zn. 29 A 261/2017, sp. zn. 29 A 272/2017, sp. zn. 29 A 273/2017, sp. zn. 29 A 275/2017, sp. zn. 29 A 276/2017 a sp. zn. 29 A 288/2017 ke společnému projednání pod sp. zn. 29 A 249/2017 ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s. (výrok I napadeného usnesení) a podané žaloby odmítl s poukazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (výrok II napadeného usnesení). Dovodil, že žaloby nesměřují proti rozhodnutím správních orgánů, ale proti rozhodnutím soudů vydaným při výkonu soudnictví, proti nimž se nelze bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti napadenému usnesení včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ve věci *„jednali nezákonní soudci“* a stěžovatel se nemohl podle § 8 odst. 5 s. ř. s. vyjádřit k obsazení senátu 29 A; z toho dovodil, že *„rozhodovali vyloučení úředníci“*. Stěžovatel měl za to, že Krajský soud v Brně nebyl úřadem příslušným k vydání napadeného usnesení a také, že došlo k záměně účastníka i žalované věci oproti označení v žalobě. Namítal též, že napadené usnesení obsahuje nesprávné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost, ačkoliv v daném případě *„nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání“*. Uvedl rovněž, že ve věci nebyly splněny podmínky řízení, neboť *„jsou smícháni různí žalovaní a různé žalované věci“*. Stěžovatel nakonec vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu kasační stížnosti stěžovatele.

[5] Nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 7 As 134/2014, 8 As 193/2016 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává *„správní žaloby“* proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o *„zjevně neúspěšné návrhy“* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími *„správními žalobami“*, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi *„bludný kruh“*, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil.

[6] Také v nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud spojil několik věcí stěžovatele vedených týmž záměrem ke společnému projednání a odmítl tyto jeho *„správní žaloby“* proti soudním rozhodnutím. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je proto zcela zjevně bezúspěšná. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), totiž nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48.

[7] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto v nyní souzené věci Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 As

89/2015 - 19; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s., aniž nařizoval jednání (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Uplatněnou námitku podjatosti soudců krajského soudu, kteří ve věci rozhodovali, posoudil Nejvyšší správní soud jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu